

den Art nemlig, at de Paagjældende, der skulle sætte dem iværk, selv have følt Frygt derfor, og derfor have undladt at anvende dem. Det er ikke blot at betragte som en overflødig og forsaavidt skadelig Bestemmelse; men da den i enkelte Tilfælde kan komme i Anvendelse, da i alt Fald det, at dens Anvendelse staaer som en Mulighed, kan benyttes til at kaste et vist Lys eller, om jeg hellere maa saa sige, en vis Skygge over den Tilstand, som ialtsald tilsynes ladende udtræver denne Art af Betyggelser, saa synes der mig dertil at kunne ligge en ganske naturlig Grund til, at disse Bestemmelser afskaffes, selv under den tidligere bestaaende Tilstand. At der nu, under den nærværende Lægenes Tilstand, maa være en forhøiet Grund til at udelukke en saadan Bestemmelse af vor Lovgivning, det maa jeg tilstaae, at jeg fra først af har været fuldstændig overbevist om. Og naar den ærede Taler, som jeg sigter til, antydede, at der kun forelaa som Grund her til, at Landemoderne i det Væsentlige indstændigt havde sluttet sig om dette Punkt, at en saadan Anvendelse af den borgerlige Straf maatte ansees for uhensigtsmæssig og burde hæves, saa kan jeg dog ikke tilfulde forstaae, hvorledes denne Grund skulde fra det ærede Medlems Side tages som saa ringe. Dersom den ærede Landsthingsmand overveier, hvem Landemoderne bestaae af, dersom han overveier den særdeles Dpfordring, som der naturligtvis maatte være for disse Mænd til at varetage Kirkens Lary, som man sikkert maatte kunne gjøre Regning paa, at de vilde vide at hørde, saa synes der i dette Factum at ligge en overordentlig Betydning, at ligge en Anerkjendelse af det Uhensigtsmæssige i at bevare en saadan Bestemmelse, saa stor, som den maatte nogenstunde kunne faaes. At der nu maatte komme noget Saadant, tilstaaer jeg rigtignok, at jeg altid havde ventet mig, naar jeg seer hen til den hele Tilstand, som den nu er bleven og maatte blive efter Grundlovens Bestemmelser. Den ærede Landsthingsmand har kun citeret een Bestemmelse i Grundloven herhenhørende, og det endda en saadan, som ikke endnu er traadt i Kraft, hvor nært eller hvor fjernt Tidspunktet end kan være til, at den engang træder i Kraft — nemlig § 80; men han

har derved overseet de øvrige Paragrapher, som følge efter, eller ialtsald ikke fremhævet dem. Det er nu vistnok klart, at med den fulde Anerkjendelse af den Troesfrihed, som gaar igjennem disse Paragrapher, er ogsaa en saadan Bestemmelse som den, der her er Tale om, uforenelig. Saasnart man betragter Forholdet nærmere, vil det vise sig som en stor Urimeslighed, at Tilstanden skulde være den, at naar Forældre ikke ville lade deres Børn døbe, og de i samme Dieblik erklære, at de ikke ville tilhøre Folketirken, som fordrer en saadan Bænebaad, der da intet Videre var ved den at gjøre; men dersom de erklære, at de ikke ønske at udtræde af Folketirken, at de føle sig tiltalte af den Kirke, hvortil de selv og deres Forældre hidtil have hørt, men at de af forskellige Grunde ikke ønskede at lade deres Børn komme til Daaben inden Udløbet af otte Uger, da at anvende Mulktier og Bænd og Brød paa saadanne Forældre, forekommer mig at ville være en strigende Modsatning.

Naar den ærede Landsthingsmand siger: ja, men det, at Folketirken nyder Understøttelse af Staten, viser dog, at den er stillet i et andet Forhold, at man maatte ønske den saa fuldkommen og omfattende en Virksomhed som muligt, at man i det Hele maatte ønske, at det Forhold maatte bevares, som tidligere har bestaaet, nemlig at den har omfattet den allerførste Fleerhed af Folket, hvad der netop anførtes som Grund til at give den en særegen Stilling i Grundloven — da er det fuldkommen rigtigt; men det er en stor Misforstaaelse, naar man troer, at man nogenstunde og navnlig ved at give Bestemmelserne i Grundloven skulde have tænkt sig, at det var et Middel til at holde Fleerheden ved denne Kirke, at der aabnedes Udset til Mulkt og Bænd og Brødstraf. Vistnok er det i høi Grad ønskeligt, at Fleertallet slutter sig til Folketirken; men det vil intet Middel være dertil, hvis man lader disse Bestemmelser bestaae eller rettere hvis man vil give dem Retskraft, thi det have de egentlig ikke havt; det vil tværtimod være et Middel til at fremkalde det modsatte Resultat. Det kan ikke benægtes, naar man sætter sig ind i Forholdet, at Resultatet vilde blive, at de Forældre, som havde